

Det faldt nu til al Ulykke ind med en Række ualmindelig smukke Sommeraftener, lyse, store og farvestraalende — ret som skabte til at vække Uro i to unge, ledige Hjerter. De havde efterhaanden forlænget deres Spasereture helt udenom Søerne, og altid gik de hjem gennem det romantiske Anlæg bagved den endnu staaende Rest af Byens østre Fæstningsvold, i hvis højtliggende Alle af gamle, bredkronede Træer de tilsidst gik frem og tilbage adskillige Gange, før de kunde overvinde sig til at skilles.

Hvad de talte om paa disse lange Vandringer? Om Vejret og om de Folk, de mødte; om fælles Nybodersbekendte og Dagens Nyt, — aldrig om Kærlighed. Per gjorde end ikke nogen sinde Tilløb dertil. I Begyndelsen afholdt han sig derfra for ikke at skræmme hende. Siden undgik han Emnet for sin egen Skyld, — af Frygt for den Magt, hun mere og mere fik over ham.

Han havde oprindelig nærmet sig hende uden nogen bestemt Hensigt, havde rent vanemæssigt søgt Adspredelse ved at gækkes med en ung Kvinde. Hans Arbejde havde saa fuldstændigt opslugt al hans Interesse, og hans anspændte, blodoverfyldte Hjerne havde tæret saaledes paa hans Legemskraft, at der blev Brug ogsaa for det Forstærkningsfond, der i Ungdommen skaber de erotiske Trængsler. Men just dette, at han imod Sædvane intet begærede af Forholdet; og saa denne lyse Feststemning, hvori Naturen Aften efter Aften klædte sig, dette straalende Gyldenskær, der — netop som de mødtes — omskabte Byen og dens Omgivelser til et Eventyrets Land; endelig denne store Hemmelighedsfuldhed, hvori de for Franciscas Skyld maatte mødes, den Uro og Ængstelse, hun ikke formaaede at skjule for ham længer, naar de skiltes, — alt dette havde efterhaanden givet deres Forhold en ham ukendt, ja uanet Fortryllelse, og en skøn Dag gjorde han den Opdagelse, at han aldrig før rigtig havde forstaaet, hvad Kærlighed var.

Og han havde Ret.

Virkelig elskede han nu for første Gang. Han, som i enkelte Retninger var saa langt forud for sin Alder, havde i Følelsernes